

Grad fra de store og største Gaarde —, medens disse væsentligt have beholdt den nærmere ved Byerne liggende, gamle Kulturdjord tilbage“. Det siges altsaa her, at det gennemgaaende er den daarlige Jord, som Husmandsbrugene have faaet, medens den bedre Jord er bleven tilbage ved Gaardene. Tidligere havde man ikke Statskontrol med Købet af denne Jord, og det kan altsaa ikke bebrejdes Staten, at man tidligere handlede saaledes. Men hvis man vil se efter, om denne Statskontrol har ført til, at det nu fortrinsvis er den bedre Jord, der bliver overladt til Statshusmandsbrug eller i hvert Tilfælde god Jord, vil man se, at det videre siges i samme Hefte, at „Jordlodderne til de i Henhold til Loven af 24. Marts 1899 oprettede Husmandsbrug gennemgaaende maa antages at være bedre end Jorden indenfor den Ejendomsgruppe, hvortil de høre, men som Regel noget ringere end Jorden indenfor den Ejendomsgruppe, hvorfra de hovedsagelig maa antages at være udlagte“.

Det siges altsaa her med rene og klare Ord, at den Jord, som sælges fra de forskellige Gaarde til Husmandsbrug, gennemgaaende er daarligere end den Jord, som bliver tilbage. Det er det, jeg har paa-staaet under denne Debat, at det fortrinsvis er den daarlige Jord, man søger at sælge til disse Statshusmandsbrug, medens man beholder den gode Jord ved Hovedgaardene. Det samme Resultat synes man at være kommen til i Statistisk Bureau. Det er det Forhold, jeg har kritiseret. Det er ikke forsvarligt, at Loven udnyttes paa den Maade, at større Jordbesiddere søge at faa deres daarlige Udmarkslodder, eller hvad det kan være, solgte fra for at beholde den bedre Jord tilbage ved sin Hovedgaard. Derved opstaar der den Klasse Folk, som blandt andet Digteren Skjoldborg skriver om, naar han fortæller om Udmarksfolkene. Jeg tror, at som denne Lov er bleven praktiseret gennem Aarene, har den bidraget til, at denne Klasse, Udmarksfolkene, i høj Grad er bleven forøget. Der maa protesteres mod denne Fremgangsmaade. Hvorfor skulle Husmændene nøjes med den daarlige Jord, naar det faktisk kan paavises, at der er god Jord nok til Udstykning? At Forholdene skulde være anderledes i Grenaaegnen, kan jeg neppe tro. Jeg kan vanskeligt tro, at der ikke ogsaa her skulde findes Jordspekulanter. Jordejerne i Grenaaegnen ere vel neppe bedre end i andre Dele af Landet. Men det kan jo være — og det skulde glæde mig —, at den Kommission, der ar-

bejder derude, vaager bedre over, at den daarligere Jord ikke bliver anvendt til disse Statshusmandsbrug. Det kunde tjene andre Kommissioner til værdig Efterfølgelse.

Der er under denne Debat, blandt andet ogsaa af den sidste ærede Taler, udtalt, at der var god Jord nok, der egnede sig til Udstykning til Husmandsbrug. Det ærede Medlem nævnedes blandt andet Len og Stamhuse og udtalte sin Tilslutning til, at der blev nedsat en Kommission angaaende dette Spørgsmaal. Jeg kan kun udtale min Glæde over, at det ærede Medlem vil give sin Tilslutning til denne Sag, der i sidste Samling var rejst af Socialdemokratiet og ogsaa vil blive rejst i indeværende Samling.

Jeg skal i øvrigt ikke komme ind paa ret mange af Lovens enkelte Bestemmelser, da de allerede ere ret udførligt gennemgaaede af tidligere ærede Talere, men jeg vil gerne ligesom det ærede Medlem, der sidst talte, opholde mig en Smule ved den Bestemmelse i § 3 e, der kræver, at Ansøgerne i de sidste 6 Aar skulle have ernæret sig ved Landarbejde. Denne Bestemmelse vil sikkert tidt virke meget uheldigt. Det er nemlig ikke altid unge Landarbejdere, altsaa Folk omkring de 25 Aar, som søge Statslaan, det er ret ofte ældre Arbejdere af dem, som ere indvandrede til Købstæderne. Den Statistik, som belyser Aldersforholdet vedrørende de Ansøgere, som have faaet Statshusmandslodder, viser, at en Fjerdedel er i Alderen mellem 25 og 30 Aar, to Femtedele mellem 30 og 40, en Fjerdedel mellem 40 og 50 og 4 pCt. over 50 Aar. Der er ikke Tvivl om, at man blandt Byarbejderne træffer mange Arbejdere, som ere komne ind fra Landet og have arbejdet der i adskillige Aar i Haab om der at opnaa en bedre Fortjeneste end ude paa Landet. En æret Taler i Gaar talte saaledes om de Arbejdere, der ere beskæftigede paa Slakterierne. Ja vel, der træffer man mange Arbejdere, som sikkert senere ville egne sig udmærket til at faa Statshusmandslodder. Hvis man nu opretholder denne Bestemmelse i § 3, vil man hindre disse Folk i at komme i Betragtning, og det turde dog være højst uheldigt, navnlig paa en Tid, da man sikkert med Rette søger at lede Strømmen af Arbejdere bort fra Byerne og tilbage til Landbruget. Saa vidt jeg forstod den højtærede Landbrugsminister ret i Gaar, er han dog ikke uvillig til at ændre denne Bestemmelse, ja til maaske endog helt at lade den udgaa.